

IETEIKUMI

KOMISIJA

KOMISIJAS IETEIKUMS

(2008. gada 10. aprīlis)

par intelektuālā īpašuma pārvaldību zināšanu nodošanas darbībās un par prakses kodeksu universitātēm un citām sabiedriskām pētniecības iestādēm

(izziņots ar dokumenta numuru K(2008) 1329)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

(2008/416/EK)

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA,

kultūras attīstīšanas un saistītajām prasmēm sabiedriskajās pētniecības iestādēs, kā arī no labākas saziņas un mijiedarbības starp valsts un privāto sektoru.

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 165. pantu,

tā kā:

(1) Atsākot Lisabonas stratēģiju 2005. gadā, valstu vai valdību vadītāji uzsvēra, ka labākai saiknei starp sabiedriskām pētniecības iestādēm, tostarp universitātēm, un rūpniecības nozari var būt galvenā nozīme, lai veicinātu ideju apriti un izmantošanu dinamiskā, uz zināšanām balstītā sabiedrībā un uzlabotu konkurētspēju un labklājību.

(2) Jārīkojas, lai labāk pārvērstu zināšanas sociālekonomiskās priekšrocībās. Tāpēc sabiedriskajām pētniecības iestādēm ir jāizplata un efektīvāk jāizmanto sabiedriski finansētu pētījumu rezultāti ar mērķi izmantot tos jaunu izstrādājumu un pakalpojumu ieviešanai. Viens no galvenajiem līdzekļiem, lai to īstenotu, ir akadēmisko aprindu un rūpniecības sadarbība: kopīgi veikti pētījumi vai līgum-pētniecība, ko īsteno vai finansē kopīgi ar privāto sektoru, licencēšana un uzņēmumu veidošana uz pētniecības iestāžu bāzes.

(3) Sabiedriski finansētu pētījumu rezultātu efektīva izmantošana ir atkarīga no intelektuālā īpašuma (t. i., zināšanu plašākā izpratnē, piemēram, izgudrojumu, programma-tūras, datubāzu un mikroorganismu, neatkarīgi no tā, vai tās ir aizsargātas ar tiesību instrumentiem, piemēram, patentiem) pareizas pārvaldības, no uzņēmējdarbības

(4) Sabiedrisko pētniecības iestāžu aktīva iesaistīšanās intelektuālā īpašuma pārvaldībā un zināšanu nodošanā ir būtiski svarīga, lai radītu sociālekonomiskas priekšrocības, kā arī piesaistītu studentus, zinātniekus un papildu finansējumu pētniecībai.

(5) Pēdējos gados dalībvalstis ir īstenojušas iniciatīvas, lai veicinātu zināšanu nodošanu valsts līmenī, tomēr ievērojamas neatbilstības starp valstu reglamentējošajām sistēmām, politiku un praksi, kā arī sabiedrisko pētniecības iestāžu atšķirīgie intelektuālā īpašuma pārvaldības standarti neļauj vai kavē zināšanu nodošanu starp Eiropas valstīm un Eiropas Pētniecības telpas (ERA) īstenošanu.

(6) Pēc Komisijas paziņojuma ⁽¹⁾ 2007. gadā, kurā tā izklāstīja pieejas kopīgai Eiropas zināšanu nodošanas sistēmas izveidošanai, Eiropadome 2007. gada jūnijā aicināja Komisiju izstrādāt norādījumus par to, kā sabiedriskām pētniecības iestādēm organizēt intelektuālā īpašuma pārvaldību, sagatavojot tos kā ieteikumu dalībvalstīm.

(7) Šā ieteikuma mērķis ir nodrošināt dalībvalstīm un to reģioniem politikas pamatnostādnes valsts pamatnostādņu un sistēmu izstrādāšanai vai atjaunināšanai, kā arī nodrošināt sabiedriskām pētniecības iestādēm prakses kodeksu, lai izlabotu veidu, kādā tās pārvalda intelektuālo īpašumu un zināšanu nodošanu.

⁽¹⁾ COM(2007) 182.

- (8) Sadarbībai pētniecības un attīstības jomā, kā arī zināšanu nodošanas darbībām starp Kopien un trešām valstīm jāpamatojas uz skaidriem un vienotiem ieteikumiem un praksi, kas nodrošina vienlīdzīgu un taisnīgu piekļuvi intelektuālajam īpašumam, kas radīts starptautiskā pētniecības sadarbībā, lai ieguvēji būtu visi iesaistītie partneri. Pievienotais prakses kodekss minētajā kontekstā jāizmanto kā atsaucē.
- (9) Ir noteikta virkne labas prakses piemēru, kam vajadzētu palīdzēt dalībvalstīm īstenot šo ieteikumu. Katra dalībvalsts drīkst izvēlēties tai vislabāk piemērotās procedūras un praksi, lai nodrošinātu šajā ieteikumā iekļauto principu ievērošanu, ņemot vērā to, kāds risinājums būtu visefektīvākais tieši šīs dalībvalsts kontekstā, jo prakse, kas ir efektīva vienā dalībvalstī, var nebūt tikpat efektīva kādā citā valstī. Jāņem vērā arī norādījumi, kas sniegti Kopienas un ESAO līmenī.
- (10) Komisijai un dalībvalstīm jāuzrauga šā ieteikuma īstenošana un ietekme un jāveicina ar zināšanu nodošanu saistītu labas prakses paņēmieni apmaiņa,
- AR ŠO IESAKA DALĪBVALSTĪM.
- 1) Nodrošināt, lai visas sabiedriskās pētniecības iestādes noteiktu zināšanu nodošanu par stratēģisku uzdevumu.
- 2) Rosināt sabiedriskās pētniecības iestādes izveidot un publicēt politiku un procedūras intelektuālā īpašuma pārvaldīšanai atbilstoši prakses kodeksam, kas izklāstīts I pielikumā.
- 3) Atbalstīt sabiedrisko pētniecības iestāžu zināšanu nodošanas spēju un prasmju attīstīšanu, kā arī pasākumus studentu zināšanu un prasmju uzlabošanai tādās jomās kā intelektuālais īpašums, zināšanu nodošana un uzņēmējdarbība, īpašu uzmanību pievēršot zinātnes un tehnoloģiju jomai.
- 4) Veicināt tādu zināšanu plašu izplatīšanu, kas iegūtas, izmantojot sabiedrisko finansējumu, veicot pasākumus, lai sekmētu brīvu piekļuvi pētījumu rezultātiem, vienlaicīgi, ja vajadzīgs, nodrošinot saistītā intelektuālā īpašuma aizsardzību.
- 5) Sadarboties un īstenot pasākumus, lai uzlabotu saskaņotību starp dalībvalstu attiecīgajiem īpašuma tiesību režīmiem attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesībām tādā veidā, lai veicinātu pārrobežu sadarbību un zināšanu nodošanu pētniecības un attīstības jomā.
- 6) Izmantot šajā ieteikumā izklāstītos principus kā pamatu, lai ieviestu vai pielāgotu valsts pamatnostādnes un tiesību aktus attiecībā uz sabiedrisko pētniecības iestāžu īstenošanu intelektuālā īpašuma pārvaldīšanu un zināšanu nodošanu, kā arī lai slēgtu nolīgumus par sadarbību pētniecības jomā ar trešām valstīm vai jebkuru citu pasākumu īstenošanai, lai veicinātu zināšanu nodošanu, vai izstrādājot jaunas saistītas finansēšanas shēmas vai politiku, vienlaicīgi ievērojot valsts atbalsta noteikumus.
- 7) Veikt darbības, lai nodrošinātu pēc iespējas plašāku prakses kodeksa ieviešanu vai nu tieši, vai izmantojot valstu un reģionālu pētniecības finansēšanas iestāžu noteikumus.
- 8) Nodrošināt vienlīdzīgu un taisnīgu attieksmi pret dalībniekiem no dalībvalstīm un trešām valstīm starptautiskos projektos attiecībā uz intelektuālā īpašuma īpašumtiesībām un piekļuvi tām, lai no tā iegūtu visi iesaistītie partneri.
- 9) Noteikt valsts kontaktpunktu, kura uzdevumos būtu iekļauta pasākumu koordinēšana saistībā ar zināšanu nodošanu starp sabiedriskām pētniecības iestādēm un privāto sektoru, tostarp risinot starptautiskus jautājumus sadarbībā ar līdzīgiem kontaktpunktiem citās dalībvalstīs.
- 10) Savas valsts kontekstā izskatīt un izmantot labākās prakses paņēmienus, kas izklāstīti II pielikumā.
- 11) Līdz 2010. gada 15. jūlijam un pēc tam reizi divos gados informēt Komisiju par pasākumiem, kas īstenoti, pamatojoties uz šo ieteikumu, kā arī par to rezultātiem.

Briselē, 2008. gada 10. aprīlī

Komisijas vārdā —
Komisijas loceklis
Janez POTOČNIK

I PIELIKUMS

Prakses kodekss universitātēm un citām sabiedriskām pētniecības iestādēm par intelektuālā īpašuma pārvaldību zināšanu nodošanas darbībās

Šis prakses kodekss sastāv no trim galvenajiem principu kopumiem.

Iekšēja intelektuālā īpašuma (še turpmāk "IP") politikas principi ir principu pamatkopums, kas sabiedriskajām pētniecības iestādēm būtu jāīsteno, lai efektīvi pārvaldītu intelektuālo īpašumu, kurš iegūts to darbību vai sadarbību rezultātā pētniecības un attīstības jomā.

Zināšanu nodošanas (še turpmāk "KT") principu politika papildina tos principus, kas attiecas uz IP politiku, galveno uzmanību pievēršot šāda intelektuālā īpašuma aktīvai nodošanai un izmantošanai neatkarīgi no tā, vai tas ir aizsargāts ar IP tiesībām.

Kopīgas pētniecības un līgumpētījumu principi ir paredzēti izmantošanai saistībā ar visa veida pētniecības darbībām, kuras kopīgi veic vai finansē sabiedriskā pētniecības iestāde un privātais sektors, tostarp jo īpaši saistībā ar kopīgu pētījumu (visas puses veic pētniecības un attīstības uzdevumus) un līgumpētījumu (privāts uzņēmums slēdz līgumu ar sabiedrisku pētniecības iestādi par pētījumu un attīstību).

Iekšējā intelektuālā īpašuma politikas principi

1. Izstrādāt IP politiku kā daļu no sabiedriskās pētniecības iestādes ilgtermiņa stratēģijas un uzdevuma un publiskot to gan pašā iestādē, gan ārpus tās, vienlaicīgi izveidojot vienotu atbildīgo kontaktpunktu.
2. Šai politikai jānodrošina precīzi noteikumi personālam un studentiem, jo īpaši attiecībā uz tādu jaunu ideju atklāšanu, kas var izraisīt komerciāla rakstura interesi, pētniecības rezultātu īpašumtiesībām, uzskaiti, interešu konfliktu pārvaldību un saistībām ar trešām pusēm.
3. Veicināt intelektuālā īpašuma noteikšanu, izmantošanu un, ja vajadzīgs, aizsargāšanu atbilstoši sabiedrisko pētniecības iestāžu stratēģijai un uzdevumam, kā arī ar mērķi gūt maksimālu sociālekonomisko labumu. Šajā nolūkā var lietot dažādas stratēģijas, kas dažādās zinātnes/tehnikas jomās, iespējams, atšķirsies, piemēram, izmantojot "atklātas pieejamības" pieeju vai "atvērto jauninājumu" pieeju.
4. Gādāt par attiecīgiem stimuliem, lai nodrošinātu, ka viss attiecīgais personāls aktīvi rīkojas IP politikas ieviešanai. Šādiem stimuliem nevajadzētu būt tikai finansiāliem, tiem vajadzētu būt arī tādiem, kas veicina karjeras attīstību, novērtēšanas procedūrās papildus akadēmiskajiem kritērijiem ņemot vērā arī intelektuālā īpašuma un zināšanu nodošanas aspektus.
5. Apsvērt iespēju, ka sabiedriskas pētniecības iestādes varētu veidot saskaņotus intelektuālā īpašuma portfeļus, piemēram, konkrētu tehnoloģiju jomās, un, ja vajadzīgs, izveidotu patentu/IP kopīgus fondus, iekļaujot citu sabiedrisko pētniecības iestāžu intelektuālo īpašumu. Tas varētu atvieglot izmantošanu, jo tiktu sasniegta kritiskā masa, un trešām pusēm samazinātos darījumu izmaksas.
6. Paaugstināt izpratni un pamatprasmes attiecībā uz intelektuālo īpašumu un zināšanu nodošanu, organizējot mācības studentiem, kā arī pētniecības personālam, un nodrošinot, lai personālam, kas atbildīgs par IP/KT pārvaldību, būtu nepieciešamās prasmes un lai tas būtu atbilstoši apmācīts.
7. Izstrādāt un publiskot publicēšanas/izplatīšanas politiku pētniecības un attīstības rezultātu plašai izplatīšanai (piemēram, izmantojot brīvas piekļuves publikāciju), vienlaicīgi apzinoties, ka ir iespējami aizkavējumi, ja ir paredzēta intelektuālā īpašuma aizsardzība. Tomēr šādos aizkavējumus vajadzētu pēc iespējas samazināt.

Zināšanu nodošanas politikas principi

8. Lai veicinātu sabiedriski finansētu pētījumu rezultātu izmantošanu un maksimāli izmantotu to sociālekonomisko ietekmi, apsvērt visa veida iespējamās izmantošanas mehānismus (piemēram, licencēšana vai uzņēmumu veidošana uz pētniecības iestāžu bāzes) un visus iespējamās izmantošanas partnerus (piemēram, uzņēmumus uz pētniecības iestāžu bāzes vai jau darbojošies uzņēmumi, citas sabiedriskās pētniecības iestādes, investori vai inovāciju atbalsta dienesti vai aģentūras) un izvēlēties vispiemērotākos.
9. Lai gan aktīva IP/KT politika var ļaut sabiedriskai pētniecības iestādei gūt papildu ienākumus, to nevajadzētu uzskatīt par galveno mērķi.

10. Nodrošināt, lai sabiedriskām pētniecības iestādēm būtu pieejami vai lai to rīcībā būtu profesionāli zināšanu nodošanas dienesti, tostarp papildus personālam ar tehnisko izglītību arī juridiskie, finanšu, kā arī intelektuālā īpašuma aizsardzības un īstenošanas konsultanti.
11. Izstrādāt un publiskot licencēšanas politiku, lai saskaņotu praksi sabiedriskajā pētniecības iestādē un nodrošinātu visu darījumu taisnīgumu. Jo īpaši rūpīgi vajadzētu izvērtēt sabiedriskai pētniecības organizācijai piederoša intelektuālā īpašuma īpašumtiesību nodošanu un ekskluzīvu licenču ⁽¹⁾ izsniegšanu, īpaši attiecībā uz trešām pusēm ārpus Eiropas. Par licencēm izmantošanas vajadzībām vajadzētu saņemt attiecīgu finansiālu vai cita veida atlīdzību.
12. Izstrādāt un publiskot politiku uzņēmumu veidošanai uz pētniecības iestāžu bāzes, attiecīgos gadījumos atļaujot un veicinot sabiedrisko pētniecības iestāžu personāla iesaistīšanos šādu uzņēmumu izveidošanā un precizējot ilgtermiņa attiecības starp šādiem uzņēmumiem un sabiedrisko pētniecības iestādi.
13. Noteikt precīzus principus attiecībā uz to, kā starp sabiedrisko pētniecības iestādi, nodaļu un investoriem sadala finansiālos ieguvumus no zināšanu nodošanas.
14. Uzraudzīt intelektuālā īpašuma un zināšanu nodošanas darbības un saistītos panākumus un regulāri tos publiskot. Sabiedriskās pētniecības iestādes veiktās pētniecības rezultāti, ar tiem saistītas īpašās zināšanas un intelektuālā īpašuma tiesības jāpadara pamanāmākas privātajā sektorā, lai veicinātu to izmantošanu.

Principi attiecībā uz kopīgi veiktiem pētījumiem un līgumpētniecību ⁽²⁾

15. Noteikumiem, kas attiecas uz kopīgi veiktiem pētījumiem un līgumpētniecības darbībām, ir jāatbilst abu pušu uzdevumiem. Tajos vajadzētu ņemt vērā privāta finansējuma līmeni, un tiem vajadzētu atbilst pētniecības darbību mērķiem, jo īpaši, lai pēc iespējas palielinātu pētniecības sociālekonomisko ietekmi, atbalstītu sabiedriskās pētniecības iestādes mērķi, piesaistītu privātu finansējumu pētniecībai, saglabātu tādu intelektuālā īpašuma stāvokli, kas ļauj īstenot turpmākus akadēmiskus un kopīgus pētījumus, un izvairītos no pētniecības un attīstības rezultātu izplatīšanas aizkavēšanās.
16. Īstenojot pētniecības projektu, ar *IP* saistīti jautājumi jāprecizē vadības līmenī un pēc iespējas agrāk, vislabāk jau pirms projekta uzsākšanas. Ar *IP* saistītos jautājumos ietilpst tāda intelektuālā īpašuma tiesību piešķiršana, kas radīts, īstenojot projektu (še turpmāk "jaunās zināšanas"), tāda intelektuālā īpašuma noteikšana, kas pušu rīcībā ir pirms projekta uzsākšanas (še turpmāk "iepriekš uzkrātas zināšanas") un ir vajadzīgs projekta īstenošanas vai izmantošanas vajadzībām, piekļuves tiesības ⁽³⁾ jaunajām un iepriekš uzkrātajām zināšanām projekta īstenošanas vai izmantošanas vajadzībām un ieņēmumu kopīga izmantošana.
17. Kopīgā pētniecības projektā īpašumtiesībām uz jaunajām zināšanām vajadzētu palikt pusei, kas tās ieguvusi, tomēr tās var sadalīt dažādām pusēm, pamatojoties uz iepriekš noslēgtu līgumisku vienošanos, atbilstoši atspoguļojot pušu interešas, uzdevumus un finansiālo vai cita veida ieguldījumu projektā. Līgumpētniecības gadījumā sabiedriskās pētniecības iestādes iegūtas jaunās zināšanas pieder privātā sektora pusei. Projektam nevajadzētu ietekmēt iepriekš uzkrātu zināšanu īpašumtiesības.
18. Īstenojot pētniecības projektu, pusēm pēc iespējas agrāk, vislabāk jau pirms projekta uzsākšanas, jāprecizē piekļuves tiesības ⁽³⁾. Ja tas vajadzīgs pētniecības projekta īstenošanai vai kādas puses jauno zināšanu izmantošanai, vajadzētu būt pieejamām tiesībām piekļūt pārējo pušu jaunajām zināšanām un iepriekš iegūtām zināšanām saskaņā ar noteikumiem, kam vajadzētu pienācīgi atspoguļot pušu attiecīgās intereses, uzdevumus un finansiālo vai cita veida ieguldījumu projektā.

⁽¹⁾ Attiecībā uz pētniecības un attīstības rezultātiem, kuru izmantošana iespējama vairākās jomās, vajadzētu izvairīties no ekskluzīvām licencēm, kas bez jebkādiem ierobežojumiem piešķirtas kādai konkrētai jomai. Turklāt parasti sabiedriskām pētniecības iestādēm vajadzētu rezervēt attiecīgas tiesības, lai veicinātu informācijas izplatīšanu un turpmāku pētniecību.

⁽²⁾ Ja sabiedriskā pētniecības iestāde iesaistās līgumpētniecībā vai veic pētījumus kopā ar rūpniecības nozares partneri, Komisija automātiski (t. i., bez vajadzības par to informēt) uzskata, ka rūpniecības nozares partnerim caur sabiedrisko pētniecības organizāciju nepiešķir nekādu netiešu valsts atbalstu, ja izpildās nosacījumi, kas izklāstīti *Kopienas pamatnostādņēs par valsts atbalstu pētniecībai, attīstībai un inovācijai* (OV Nr. C 323, 30.12.2006. – jo īpaši 3.2.1. un 3.2.2. punkts).

⁽³⁾ Attiecībā uz pētniecības un attīstības rezultātiem, kuru izmantošana iespējama vairākās jomās, vajadzētu izvairīties no ekskluzīvām licencēm, kas bez jebkādiem ierobežojumiem piešķirtas kādai konkrētai jomai. Turklāt parasti sabiedriskām pētniecības iestādēm vajadzētu rezervēt attiecīgas tiesības, lai veicinātu informācijas izplatīšanu un turpmāku pētniecību.

II PIELIKUMS

Valsts iestāžu prakse, kas veicina intelektuālā īpašuma pārvaldību zināšanu nodošanas darbībās, ko īsteno universitātes un citas sabiedriskas pētniecības iestādes*Zināšanu nodošana kā sabiedrisko pētniecības iestāžu stratēģisks uzdevums*

1. Zināšanu nodošanu starp universitātēm un rūpniecības nozari nosaka par pastāvīgu politikas un rīcības prioritāti visām dalībvalstīs sabiedriskas pētniecības finansēšanas iestādēm gan valsts, gan reģionālajā līmenī.
2. Par šo jomu nepārprotami ir atbildīga ministrija, kuras uzdevums ir koordinēt zināšanu nodošanas veicināšanas iniciatīvas ar citām ministrijām.
3. Katra ministrija un reģionālā pārvaldības iestāde, kas īsteno zināšanu nodošanas darbības, ieceļ amatpersonu, kas atbildīga par šādu darbību ietekmes uzraudzību. Šādas amatpersonas regulāri tiekas, lai apmainītos ar informāciju un pārspriestu paņēmienus zināšanu nodošanas uzlabošanai.

Politika intelektuālā īpašuma pārvaldībai

4. Tiek veicināta tāda intelektuālā īpašuma pareiza pārvaldība, kas radīts, izmantojot sabiedrisko finansējumu, īstenojot to atbilstīgi noteiktiem principiem, ņemot vērā rūpniecības nozares likumīgās intereses (piemēram, pagaidu ierobežojumi saistībā ar konfidencialitāti).
5. Pētniecības politika veicina paļaušanos uz privāto sektoru, lai tas palīdzētu noteikt tehnoloģiskās vajadzības un sekmētu privātas investīcijas pētniecībā, kā arī rosinātu sabiedriski finansētu pētījumu rezultātu izmantošanu.

Zināšanu nodošanas spējas un prasmes

6. Sabiedriskajām pētniecības iestādēm un to personālam ir pieejami pietiekami resursi un stimuli, lai iesaistītos zināšanu nodošanas darbībās.
7. Tiek īstenoti pasākumi, lai nodrošinātu profesionāli sagatavota personāla pieejamību un veicinātu šādu speciālistu pieņemšanu darbā (piemēram, tehnoloģiju nodošanas darbinieki) sabiedriskajās pētniecības iestādēs.
8. Ir pieejams līgumu paraugu kopums, kā arī lēmumu pieņemšanas instruments, kas palīdz izraudzīties vispiemērotāko līguma paraugu atkarībā no vairākiem parametriem.
9. Pirms izveidot jaunus mehānismus zināšanu nodošanas veicināšanai (piemēram, mobilitātes vai finansēšanas shēmas), notiek konsultācijas ar attiecīgām ieinteresēto personu grupām, tostarp MVU un lieliem rūpniecības uzņēmumiem, kā arī sabiedriskām pētniecības iestādēm.
10. Sabiedrisko pētniecības iestāžu resursu apvienošanu vietējā vai reģionālā līmenī veicina, ja tām nav pētniecības izdevumu kritiskās masas, kas attaisnotu to, ka tām ir pašām savs zināšanu nodošanas birojs vai intelektuālā īpašuma pārvaldnieks.
11. Uzsāk programmas, kas atbalsta uzņēmumu veidošanu uz pētniecības iestāžu bāzes, iekļaujot tajās mācības par uzņēmējdarbību un uzsverot sabiedrisko pētniecības iestāžu spēcīgu mijiedarbību ar vietējiem inkubatoriem, finansētājiem, uzņēmējdarbības atbalsta aģentūrām u.c.
12. Dara pieejamu valdības finansējumu, lai sabiedriskajās pētniecības iestādēs atbalstītu zināšanu nodošanu un iesaistīšanos uzņēmējdarbībā, tostarp izmantojot ekspertu pakalpojumus.

Saskaņota starpvalstu sadarbība

13. Lai veicinātu zināšanu nodošanu starp valstīm un sekmētu sadarbību ar pusēm no citām valstīm, sabiedriski finansētas pētniecības intelektuālā īpašuma īpašnieku nosaka ar precīziem noteikumiem, un šo informāciju līdz ar jebkādiem finansēšanas nosacījumiem, kas var ietekmēt zināšanu nodošanu, dara viegli pieejamu. Institucionālās īpašumtiesības pretstatā "profesora privilēģiju" režīmam uzskata par pamata tiesisko režīmu intelektuālā īpašuma īpašumtiesībām sabiedriskās pētniecības iestādēs vairumā ES dalībvalstu.
14. Parakstot starptautiskus pētniecības sadarbības nolikumus, noteikumi un nosacījumi, kas attiecas uz projektiem, ko finansē atbilstīgi abu valstu shēmām, nodrošina visiem dalībniekiem vienādas tiesības, īpaši attiecībā uz piekļuvi intelektuālā īpašuma tiesībām un saistītiem izmantošanas ierobežojumiem.

Zināšanu izplatīšana

15. Sabiedriskās pētniecības finansēšanas iestādes attiecībā uz profesionāli novērtētām zinātniskām publikācijām, kuras iegūtas sabiedriski finansētos pētījumos, īsteno brīvas piekļuves politiku.
16. Brīvu piekļuvi pētījumu datiem veicina saskaņā ar ESAO *Principiem un pamatnostādņēm par piekļuvi publiski finansētas pētniecības datiem*, ņemot vērā ierobežojumus, kas saistīti ar komerciālu izmantošanu.
17. Saistībā ar brīvas piekļuves politiku ar sabiedrisku finansējumu izstrādā pētījumu rezultātu arhivēšanas iekārtas (piemēram, interneta repozitārijus).

Izpildes uzraudzība

18. Ievieš nepieciešamos mehānismus, lai uzraudzītu un pārskatītu valsts sabiedrisko pētniecības iestāžu veikumu zināšanu nodošanas jomā, piemēram, pieprasot sabiedriskajām pētniecības iestādēm iesniegt gada ziņojumus. Arī šo informāciju līdz ar informāciju par labāko praksi dara pieejamu pārējām dalībvalstīm.
-